विलपन्निति कोशलाधिपः करुणार्थग्रथितं प्रियां प्रति ।
अकरोत्पृथिवीरुहानपि स्रुतशाखारसवाष्पदुर्दिनान् ॥६९॥

अथ तस्य कथञ्चिदङ्कतः स्वजनस्तामपनीय सुन्दरीं ।
विससर्ज कृतान्त्यमण्डनामनलायागुरुचन्दनैधसे ॥७०॥

प्रमदामनु संस्थितः शुचा नृपतिः सन्निति वाच्यदर्शनात् ।
न चकार शरीरमग्निसात्सह देव्या न तु जीविताशया ॥७१॥

अथ तेन दशाहतः परे गुणशेषामपदिश्य गेहिनीं ।
विदुषा विधयो महर्द्धयः पुर एवोपवने समापिताः ॥७२॥

स विवेश पुरीं तया विना क्षणदापायशशाङ्कदर्शनः ।
परिवाहमिवावलोकयन्स्वशुचः पौरवधूमुखाश्रुषु ॥७३॥

अथ तं सवनाय दीक्षितः प्रणिधानाद्गुरुराश्रमस्थितः ।
अभिषङ्गजडं विजज्ञिवानिति शिष्येण किलान्वबोधयत् ॥७४॥

असमाप्तविधिर्यतो मुनिस्तव विद्वानपि तापकारणं ।
न भवन्तमुपस्थितः स्वयं प्रकृतौ स्थापयितुं कृतस्थितिः ॥७५॥

मयि तस्य सुवृत्त वर्तते लघुसन्देशपदा सरस्वती ।
शृणु विश्रुतसत्वसार तां हृदि चैनामुपधातुमर्हसि ॥७६॥

पुरुषस्य पदेष्वजन्मनः समतीतं च भवच्च भावि च ।
स हि निष्प्रतिघेन चक्षुषा त्रितयं ज्ञानमयेन पश्यति ॥७७॥

चरतः किल दुश्चरं तपस्तृणविन्दोः परिशङ्कितः पुरा ।
प्रजिघाय समाधिभेदिनीं हरिरस्मै हरिणीं सुराङ्गनां ॥७८॥